

A la Deriva

(Drifting, 2009, Ventura Pons)

Persoonlijke worstelingen in verhouding tot globale misère, het is een beproefd concept voor bikkelhard of moralistisch drama. De mensheid heeft echter hoe dan ook een heleboel wanstaltig gedrag onder de leden, dat behoeft geen discussie. Catalaans *A la Deriva* verhaalt over Anna, die vooral mannelijke agressie niet langer pikt. Eenzaam uitkijken over nachtelijke snelwegen en bivakkeren op een ranzige camping worden afgewisseld met erotische ontmoetingen in functie, als beveiligingsbeambte. De sfeer is aangenaam, terwijl de plot van hot naar her beweegt.

Een positieve interpretatie van het eindeloze gezwalk waar *A la Deriva* onder zucht, is dat deze film net zo stuurloos is als het leven van Anna zelf. Meest opmerkelijk zijn de flashbacks naar haar humanitaire werk bij een NGO 'in Afrika', kennelijk doet het er niet toe in welk land dit plaatsvond. Daar geobserveerd geweld wordt gepresenteerd als trigger van haar veranderende gedrag en dat klinkt logisch, maar deze achtergrondkennis lijkt weinig toe te voegen. Het hoogtepunt in deze connectie wordt bereikt tijdens een ronduit bizarre scène, waarin schaamteloos wordt geswitcht tussen seks in een huidige kliniek en vroegere lijken op straat, oorzaak en gevolg dus ongenueanceerd door de strot geduwd. Hier wordt verder ook niet meer over uitgeweid, nieuwe personages staan in de rij om in beeld te komen en zo blijkt er uiteindelijk voor niemand mogelijkheid te zijn om iets wezenlijks toe te voegen. Het uitgangspunt is duidelijk: Anna verlaat haar man en gaat op pad, onderneemt zelfs een road trip, daarom zal ze dus veel verschillende mensen ontmoeten. Dit valt dan echter weer niet te rijmen met het aanhouden van een vaste baan. Afgezien van de onlogische elementen, lijkt dit een klassiek geval van té veel in te korte tijd: te trouw aan het bronmateriaal wellicht.

Dit is het derde en meest geruisloos gepasseerde deel van de door Ventura Pons verfilmde trilogie van Lluís-Anton Baulenas, na kritisch iets beter ontvangen *Anita No Perd el Tren* (2001) en *Amor Idiota* (2004). Hoofdrolspeelster Maria Molins ontving echter wel een nominatie voor een Gaudí award (Premis Gaudí, nieuwe onderscheiding voor Catalaanse films) en daar is niets op af te dingen. Anna's hulpeloosheid spat regelmatig van het scherm, fysiek verkeerde beslissingen in scherp contrast met haar verbitterde, reële visie op de wereld. Het is een bijzonder boeiend karakter in een fascinerend moeizame film.

Menno Peeters, 1 april 2011

Speelduur:
95 min.

cast:
Maria Molins – Anna
Roger Coma – Giró
Fernando Guillén – Arcadi
Miquel Sitjar – Ricard

script:
Lluís-Anton Baulenas (boek)
Ventura Pons (adaptatie)

cinematografie:
Joan Minguell

muziek:
Carles Cases

